

den højtærede Minister ubekendt, at dette er gaaet gennem alle de Skrivelser, der er udsendt fra Industriraadet. Ikke desmindre vil den højtærede Minister netop hævde, at det, man fra Industriens Side har tilsigtet, er at dække sig mod Konjunkturtab, idet den højtærede Minister oprullede dette som den virkelige Grund til, at Virksomhederne ligger i det, som de gør. Jeg forstaa aldeles ikke dette Ræsonnement. Hvorfor skulde dog Virksomhederne ligge stille, hvorpaa skulde man bygge den Tro, at det var billigere for dem at ligge stille end at arbejde? Kunde man antage, at de paa fordelagtigere Maade fik realiseret deres Varelager derved, at de laa stille, fremfor derved, at de arbejdede? Jeg kan ikke tro andet end, at dog ethvert nogenlunde fornuftigt Menneske maa erkende, at derfor er der ikke den allermindeste Sandsynlighed. Naar Virksomhederne holder op med at arbejde, er det, som jeg gentagne Gange har sagt herfra, udelukkende ud fra det Synspunkt, at det er billigere at ligge stille end at arbejde, eller rettere, det giver et mindre Tab at ligge stille end at arbejde. Men at det skulde have nogen Forbindelse med de muligvis for dyrt købte Varelagre, kan jeg ikke paa nogen Maade erkende. Dette er imidlertid hele Grundlaget for den højtærede Ministers Udvikling, at Krisen i Grunden saa nogenlunde alene skyldes de for dyrt købte Varelagre. Jeg har udviklet mit Syn paa, hvad Grunden til Krisen er, og skal ikke gentage det, men jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at naar Ministeriet tager sig Opgavens Løsning saa let, at det tror at kunne se Krisens Aarsag paa dette ene Punkt, tager den alt for let paa Opgaven. Der kan ikke være mindste Tvivl om, at Hovedaarsagen til denne Krise, hvori vi befinder os, er, at vi ligger op ad et Land med en Levofod, som er saa langt, langt ringere end den danske, og derfor maa Opgaven nødvendigvis, hvis man vil skride til en Løsning, blive, at man fra Statsmagtens Side maa søge at formilde de Forhold, som er skabt ved den lave Levofod i Tyskland og den forholdsvis højere her. Vil man ikke det, er det min Overbevisning, at saa udretter man overhovedet saa godt som intet i denne Sag. Jeg mener altsaa, at hele dette Grundlag for Ministeriets Bedømmelse af Krisen er forkert, og jeg mener, at man er kommet til den ved at beskæftige sig meget lidt med Krisen.

Men det er ikke alene paa dette Punkt, at jeg mener, at de Synspunkter, den højtærede Minister fremsætter, er ganske forkerte. Den højtærede Handelsminister

nævnte som et Middel til at hæve Krisen, at man bragte Priserne ned og derigennem fik Købeevnen og Priserne til at staa nær ved hinanden. Det er sikkerlig kun en meget overfladisk Betragtning ogsaa af dette Forhold. Den højtærede Handelsminister nævner jo, at det er ikke alene Arbejderne, der skal ned i Løn, men ogsaa Direktørerne. Det er ogsaa rigtigt, men man kan heller ikke nøjes med disse to Klasser alene. Samtidig med, at Produktionsomkostningerne falder, saa falder jo ogsaa Købeevnen ud over hele Landet; jeg kan derfor ikke se, at der er mindste Sandsynlighed for, at dette Prisfald i og for sig skulde give nogen som helst Sikkerhed for, at man derved bedre kom af med Varerne, idet det jo netop er højst sandsynligt, at samtidig med, at Priserne falder, falder Købeevnen ganske tilsvarende, højst sandsynlig mere. Altsaa ogsaa dette Synspunkt mener jeg er urigtigt.

Videre talte Ministeren om, at vi maatte slaa ind paa en Kvalitetsproduktion, og det lyder godt, sikkert ikke mindst, naar man er til en Frokost og ved en saadan tale jo den højtærede Minister. Det er saarement at sige, at vi skal faa Kvaliteten fremmet, men hvad betyder det i den Henseende reelt? Intet. Hvor skal den danske Industri, for saa vidt den gaar over til Kvalitetsproduktion, blive af med sine Varer? Er det muligt at faa dem solgt i dette Land? Afgjort nej; thi Kvalitetsproduktion i større Grad kræver ganske absolut et langt, langt større Marked, end det danske er. Men hvor skal vi da sende dem hen? Jeg ved ikke, om den højtærede Minister kan anvise mig Vejen. Jeg kender et enkelt Tilfælde, hvor et betydeligt Fabrik anlæg i København, som netop laver ganske udmærkede fine Maskiner, stod overfor en Leverance til England. Det paagældende Firmas Tilbud lød paa 25 Tusende Pund Sterling, og det laveste Bud i England lød paa 40 Tusende Pund Sterling. Det engelske Firma gik ned til 36 Tusende Pund Sterling, men Køberen vilde ikke betale saa meget, men han vilde ej heller købe det danske Produkt. Følgen var, at der ikke blev noget ud af den Handel. Jeg er overbevist om, at det i Almindelighed vil gaa saaledes, at naar vi i denne Krisetid vil komme og tilbyde vore Varer i Lande med en høj Valuta — og med de Lande har vi fornuftigvis Mulighed for at kunne konkurrere —, saa vil Svaret blive, at de Lande ikke vil modtage den paagældende Vare. Men naar Forholdet er det, hvad skal vi da med en Kvalitetsproduktion, eller hvad man nu vil kalde det? Det er